

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY PÍRKOVÁ

a kouzelná truhla

Albatros

Další knihy Holly Webbové:

Emily

Emily Pírková a tajné zrcadlo

Emily Pírková a začarované dveře

Rose

Rose a ztracená princezna

Rose a kouzelníková maska

Rose a stříbrný duch

Lily

Lily a zářiví draci

Lily a zajatý kouzelník

Lily a kouzlo zrádců

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY PIRKOVÁ

a kouzelná truhla

Albatros

Pro Katie

Přeložila Jindra Horynová

Emily Feather 3: Emily Feather and the Chest of Charms

Text copyright © Holly Webb, 2014

Translation © Jindra Horynová, 2016

ISBN 978-80-00-04204-6

„Prázdniny jsou bezva,“ prohlásila Emily, odkopla žabky a protáhla si prsty na slunci.

„Pro tebe určitě,“ vzdychl její mladší bratr Alexander a stéblem trávy trochu pošťouchl mravence. Úplně ho tím vykolejil, takže chvíli ztuhl na místě, než se drobnými krůčky vydal zase rychle dál.

Emily si taky utrhla stéblo, založila jím knížku

a překulila se tak, aby viděla Alexandrovi do obličeje. „A pro tebe ne?“

Pokrčil rameny: „Prázdniny jsou tak trochu nuda. Není co dělat...“

„No právě! To je na nich nejlepší! Nemusíš ráno vstávat do školy, nikam se nehoníš...“

„Ty se *nikdy* nehoníš!“ pohrdavě odfrknul Alex. „Kdyby tě Linda s Lory nevystrkaly každé ráno z domu, chodila bys pozdě do školy pořád.“

Emily si opřela bradu o ruce. „To asi jo,“ připustila. Je fakt, že její velké sestry věděly až moc dobře, co má kdy dělat. Ona zkrátka nebyla ranní ptáče. Školu měla ráda, ale to, co bylo o prázdninách jinak, se jí taky líbilo – chodit pozdě spát, ráno si poležet v pokojíku pod věžičkou a nesly-

šet žádné mamčino volání pod schody, které by ji vzbudilo. Dneska ráno spala, dokud zvlněným sklem okna v jejím pokoji nezačaly probleskovat sluneční paprsky, a teprve ta zlatá záře ji probudila. To bylo báječné! A nejmíň šest takových týdnů měla teď před sebou!

„Jestli se nudíš už teď, a to je teprve první týden prázdnin, co budeš dělat na konci srpna?“ zeptala se Alexandra.

„Ukoušu se nudou a odnesou to prsty u nohou. Asi je do té doby sním,“ zamručel sklíčeně.

„Vždycky se přece můžeš vrátit – no, vždyť víš – zpátky domů...“ navrhovala mu. „Do pohádkového světa. Tam by přece nuda nebyla!“

Zabodl do ní zlostný pohled. „Tak hele, to *ne*.

Máma s tátou by mě zabili! Nedověděla ses toho už dost, aby ti to došlo? A stejně, můj domov to není. Nikdy jsem tam nežil. Ani nikdo jiný z nás.“

Pomalou přikývla: „No, to asi ne. Vlastně jsem o tom zatím nepřemýšlela.“ Utrhla si další stéblo trávy a stiskla ho zuby. „Kam teda doopravdy patříš? Sem, nebo tam?“

„Nevím,“ přiznal. „Vždycky jsem žil tady, jinde jsem byl jenom na návštěvě.“

„A nepřipadal sis tam jinak? Jako někde, kam patříš?“ zeptala se ho zvědavě. „Víš, můžeš tam přece zůstat ve svojí pravé podobě!“

Pohlédla mu závistivě na ramena do míst, kde si vybavila přirozeně složená hebká šedá křídla. Křídla záviděla Lindě, Lory a Alexandrovi nej-

víc. Nejenom že mohli létat, což bylo skutečně úžasné, ale křídla sama o sobě byla prostě nádherná – tlumené barvy peří v úžasných obloucích křídel, která jim vytryskla z ramen jako vodopád. Jak byla jemná, hladoučká, jen je pohladit!

Před pár týdny Emily zjistila, že je adoptovaná – že ji otec našel, jak leží opuštěná na břehu řeky, a přinesl ji k sobě domů. Podivnosti nebraly konce. Jako by nestačilo, že se najednou dověděla, že není příbuzná s nikým z rodiny a že vůbec nikdo neví, odkud pochází, ani kdo jsou její skuteční rodiče. To byl jenom začátek. Nebyla to totiž Emily, kdo v téhle rodině nebyl normální.

Rodiče, bráška i starší sestry dvojčata nebyli obyčejní lidé, ale pohádkové bytosti v přestroje-

ní. Jejich rozkošný staříčkový dům, který odjakživa znala, měl spoustu podivných i tajných dveří, protože ve skutečnosti byl hranicí a vstupní branou do pohádkového světa. Zrcadlo na odpočívadle nad schody zase využívala zvědavá vodní víla jako klíčovou díрку, kterou je pozorovala. Ani rodinný mazlíček nebyl jen tak obyčejný pes.

Bylo toho zkrátka hodně, na co si musela zvykat.

A vlastně ani nevěděla, jestli si někdy zvykne doopravdy. Období, kdy panikařila a ničemu nevěřila, měla už skoro za sebou. Teď ji to fascinovalo.

„Chtěla bych, abychom se tam mohli vrátit,“ posteskla si. „Na normální návštěvu, víš? Nejen kvů-

li tomu, že se něco pokazilo. Všechno bych chtěla vidět – tu úžasnou řeku i lesy – ale ne, abych jimi prchala jako štvanec. Chtěla bych mít možnost si to tam prohlédnout. A vidět všechny ty lidi.“

„Přitom jsi toho ale nejspíš viděla víc než já,“ poznamenal Alexander. „Já jsem tam vždycky byl s mámou a tátou, všichni nastrojení jako na velké událost – šlo o oficiální návštěvu. Nedostal jsem se k žádným lidem tak, abych si s nimi mohl povídat jako ty.“

„Jediní lidé, se kterými jsem tam mluvila, se mě snažili unést,“ protestovala Emily. „A podruhé mě pronásledovali hrozitánští uslintaní psi! Nejradši bych tam jedněmi z těch dveří tajně proklouzla, ale strašně se bojím!“

Jakmile Emily překonala největší ohromení, chtěla vědět pokud možno přesně, co se bude dít dál. Podplatila otce čajem a čokoládovými muffiny a snažila se ho přimět, aby jí vyličil, co se děje v jejich domě a za tajnými dveřmi. Samozřejmě že stále ještě nevěděla všechno. Ani nečekala, že se nad jedním šálkem čaje dozví všechno o celé jedné říši. Přinejmenším teď ale měla aspoň nějakou představu.

Otec jí vysvětlil, že je strážcem. Měl hlídat dveře a chránit jeden svět před druhým. V dřívější době, ještě než byly dveře uzavřeny a hlídány, snažili se ti z pohádkového světa zlákat lidi, aby prošli za nimi. V lidech – a zejména v lidských dětech – bylo totiž cosi, co dokázalo starým ví-

lám a jim podobným udržovat mládí. Byl to jakýsi druh energie, ale Emily tomu moc nerozuměla. Jenom věděla, že to tak je.

Když se dozvěděla pravdu o své rodině, v návalu vzteku a pocitu neštěstí zabloudila úplně náhodně do jedněch dveří a prošla jimi. Vyběhla do schodů, aby se schovala ve svém pokojíčku, jenomže její fialově natřené dveře se otevřely někam jinam – do krásného, ale nebezpečného místa, plného víl, které si ji chtěly nechat. Jedna z nich, Lady Anstis, ji lákala, aby tam zůstala, a nabízela jí při tom něco, co vypadalo jako mísa s nádherným ovocem. Byla to však začarovaná mísa plná vílich kouzel, která by způsobila, že by jí už vůbec nikdy nechutnalo lidské jídlo a zdálo

by se jí divné, pokud by ochutnala byt' jedinou kuličku. I kdyby se vrátila domů, chřadla by.

Otec jí vykládal, že kouzelné Šlechtičny, jako třeba Lady Anstis, mají čím dál větší moc. V pohádkové říši už neměli žádnou královnu – zemřela před mnoha lety – a král vládl sám. Šlechtičny z jeho dvora proto sváděly neustálý boj. Chtěly ho bezpodmínečně přesvědčit, aby se znovu oženil.

„Kdybychom se tam vrátili...“ začala Emily.

„Což se nestane!“ okamžitě jí do toho skočil Alexander.

„Já vím! Ale kdyby, myslíš, že bych se třeba měla nějak zamaskovat? Aby mě tam nepoznali?“

„To nevím...“ řekl zamyšleně. „Možná jo, ale

možná ani ne. Nejspíš by cítili, že jsi lidská bytost, ať už bys vypadala jakkoliv. A ty stejně nejsi obyčejný člověk. S tím svým kouzlem ne.“ Zamračil se. „Řekl bych, že by si tě nemohli splést s nikým jiným, Emčo!“

Emily sklopila hlavu, aby nebylo vidět její nesešlý úsměv, protože se v něm odráželo potěšení. Nemohla si pomoci. Objevil se jí na rtech ve chvíli, kdy Alex řekl „s tím svým kouzlem“. Věděla, že nemá takovou čarovnou moc jako Linda, Lory nebo on. Ale protože její rodina skrývala svůj pravý původ a všichni žili jako lidé, sourozenci stejně nemohli doopravdy *čarovat*. Mohli jenom sem tam použít ždíbíček kouzla – třeba Linda i Lory a jejich vždycky perfektní vlasy byly podle

Emily určitě výsledkem čar a kouzel – pokud by toho bylo víc, rodiče by to poznali a holky by se dostaly do problémů.

Ale stejně i ten lehounký dotek kouzla, které se v ní uhnízdilo, byl víc, než o čem kdy snila. Projel jí záchvěv vzrušení, když na to pomyslela. Nenarodila se s kouzlem v sobě jako její sourozenci, ale vypadá to, že si nějaké vypůjčila... Shodli se s Alexem, že je to tím, kde vyrůstala, protože jejich dům kouzly přímo přetékal.

Někdy si Emily říkala, jak je možné, že si až do svých deseti let neuvědomila, jakou baštou pohádkové říše je jejich dům. Nakonec vždycky vzala všechny podivnosti jako normální. Řekla si, že pohyblivé obrázky a výjevy, které vídala

za okny svého pokojíku, jsou prostě jen vidinami a sněním s otevřenýma očima. A to, že dveře do pokojů sester mění barvu podle toho, jakou má náladu, nejspíš způsobuje jenom různě dopadající světlo. To přece není žádné kouzlo.

Jenže bylo. Teď ho měla kousek v sobě a ještě ho posílila tím, že dvakrát prošla kouzelnými dveřmi do pohádkové říše. Poprvé to byla jenom náhoda. Nebo spíš nehoda, při které se nějak zamotala a nechtěně prošla špatnými dveřmi. Podruhé to ale udělala schválně.

Jí, Lindě a Lory pomohla na útěku před Lady Anstis vodní víla. Ukázala jim dveře zpátky do světa lidí. Draze za to však zaplatila. Začali ji pronásledovat, a tak musela opustit svoji řeku

a prchat přes celou zem. Emily využila svého narůstajícího kouzla, aby se znovu protlačila do pohádkového světa a zachránila vodní vílu Sašu před honícími psy, které na ni Šlechtičny poštvaly spolu s lovci.

Když pomohla Saše uprchnout, oplatila jí tak laskavost. Kdyby se jí nepodařilo odtáhnout vodní vílu pryč, byla by nakonec tak vyčerpaná, že by podlehla a zemřela. Zachránil ji ten ždibíček kouzla, který se v Emily zakořenil.

Bylo to sice děsivé, ale zároveň i vzrušující. Dosud vlastně nemohla uvěřit tomu, že se jí to podařilo.

„*Doopravdy se nudíš?*“ zeptala se teď Alexandra a pokusila se o nenucený tón.

Místo odpovědi jenom zavrčel a podrážděně dloubnul do dalšího mravence.

„Protože mám nápad, co bychom mohli dělat!“

„Říkal jsem ti, že žádnými dveřmi nikam nepůjdeme! I kdyby tě lovci nepoznali nebo nerozeznali tvoje kouzlo, bylo by to šíleně nebezpečné a dostali bychom se do obrovských potíží.“

„To jsem nemyslela. Jen by mě zajímalo... Víš, když mám v sobě to kouzlo, mohla bych s ním něco zkusit, co říkáš? Mohl bys mě učit?“

Překvapeně se na ni zadíval.

„No, vy jste se nikdy neučili čarovat?“ zeptala se ho. „Jaká zaklínadla použít? Nějaké zvláštní výrazy? Nic takového?“

Alex zavrtěl hlavou. „Ne. Máme to prostě v so-

bě. Je to tam uvnitř, a když chci, použiju to. Akorát že kvůli pitomým pravidlům, co stanovili rodiče, to teda samozřejmě skoro vůbec nedělám. Žádné vyučování magie jsem ale neměl. Takhle to nefunguje.“

Povzdechla si. „No jo, to je jasné. Ty máš takové štěstí!“

„Něco by ses ale naučit mohla,“ ozval se tichý hlas a Emily se okamžitě přetočila na záda, takže se dívala proti slunci. Jak přivírala oči před oslepujícím jasem, naskočily jí před nimi sluneční skvrny. Ale třpyt dívky před ní nezpůsobilo slunce.

Saša se nehalila do lidské podoby jako Alexander a ostatní. Existovala plně jako víla a zá-

řila. Měla na sobě dlouhou tuniku, spadala jí až ke kotníkům a vířila kolem ní jako zářivý proud vody. I vlasy se jí podobně vlnily a vzdouvaly na ramenou jako vodní chaluhy v rychlém proudu, a oči měla stříbřitě zelené jako řeka zalitá sluncem. Každý v ní musel poznat říční vílu.

A to byl důvod, proč většinu času trávila v zahradním jezírku. Ukrývala se tam.

Schovali ji tam s Alexandrem, aby tam přečkala dobu, než vymyslí, jak vysvětlit rodičům, co Emily provedla. I když si byla jistá, že bylo správné Sašu zachránit, nemohla vědět, jestli to tak budou brát i máma s tátou.

Na této straně dveří pracoval sice tatínek jako spisovatel, ale ve skutečnosti musel dávat pozor,

aby pohádkové a nadpřirozené bytosti neprochá-
zely dveřmi do světa lidí. A nejspíš by tak bylo
jeho povinností poslat Sašu zpátky, ať už by to
mělo jakékoliv následky.

Emily na ni teď hleděla široce rozevřenýma
očima. „A co třeba?“ zeptala se. „Jo, a tohle jsem
ti přinesla,“ dodala, zvedla balíček a podávala ho
Saše.

„Je to čokoláda?“ chtěla vědět víla. Posadila se
vedle ní a dychtivě rozbalovala dárek zabalený
v pečicím papíru. Když vyndala kus měkoučkého
čokoládového řezu, vzrušením se jí divoce rozvl-
nily vlasy, až se stáčely do spirál.

„Vzala jsi mi taky jeden?“ dožadoval se Ale-
xander.

„Ne! Po včerejšku nemáš nárok, snědl jsi jich skoro celý plech. Tenhle jeden jsem uchránila.“

Saša si decentně ulomila kousíček a jemně uždibovala. „Myslím, že bych se nevrátila domů, ani kdybych mohla,“ vzdychla. „Kořínky blatouchů nebo potočnice se s tímhle nedají srovnat.“ Podívala se zamyšleně na Emily. „Vážně si říkám, jestli to svoje kouzlo nevkládáš do vaření.“

„Myslíš?“ usmála se Emily nesměle. Byla zvyklá, že lidi chválili její kuchařské umění, ale tohle bylo jiné. „Schválně to ale nedělám.“

„To ne, ale kouzlo je instinktivní. Jak už ti říkal Alexander, nemusíme mít zaklínadla, abychom čarovali. Kouzlo jednoduše použijeme, když je to potřeba. Myslím si, že u tebe se kouzlo hlásí

o slovo, když vaříš. A hlavně když je to pro vaši rodinu.“

Emily přikývla. „Řekla bych, že to dává smysl. Vaření mám ze všeho nejraději. A pak ještě kreslení.“

Saša si ulomila další kousek a musela potlačit smích, když viděla, jak na ni Alexander závistivě hledí. Strčila si celý kus do pusy a pozorovala ho, zatímco jedla. „Je to výborné... A na co myslíš, když vaříš?“

Emily přivřela víčka. „Ehm... Asi na recept.“

„To rozhodně ne! Nebo ne jenom na něj,“ nesohlasil Alex. „Vím určitě, že znáš recepty z paměti. Stejně nechápu, jak to, že si nikdy pořádně nezapamatuješ tabulky s násobilkou.“

„To je jiný druh paměti. Matiku nemám ráda,“ pokrčila rameny. „Teda, pokud není užitečná. A to tabulky nejsou vůbec. Ale matika v receptech ano!“

„Takže recept znáš. Na co jiného tedy myslíš?“ Saša protočila oči, ulomila pořádný kus čokoládového řezu a podala ho Alexandrovi. „A už na mě přestaň koukat, jako bys umíral hlady!“

Emily se zadívala do zahrady, přejela očima jezírko, kde žila Saša, a pokračovala dál k hustým keřům, které zakrývaly plot, takže to vypadalo, jako by se zahrada táhla donekonečna. „Asi myslím na to, jak chutnají různé ingredience. A jaké to bude, když je smísím dohromady. A kdo to bude jíst. Pokud zkouším něco poprvé, doufám, že se to podaří a bude to dobré.“

„Mhm,“ příkyvovala Saša. „Takže zhmotňování přání.“

„To dělám?“ nejistě se zeptala Emily.

„Zhmotňování přání je velmi mocné kouzlo. Jedno z nejsilnějších, která existují,“ pověděla jí Saša s úsměvem. Navzdory nesouhlasnému mručení Alexandra rozdrobila poslední kousek čokoládového řezu v ruce, zvedla drobky k Emily a nasypala jí je z výšky do dlaně.

„Co s tím mám dělat?“ zeptala se Emily s obavami v očích.

Saša se usmála: „Co chceš... Upekla jsi to pro nás, že? Už je v nich tedy přimíseno tvoje kouzlo. Tak je teď proměň na něco jiného. Cokoli tě napadne.“

Emily se soustředěně zamračila na ruku plnou drobků a přemýšlela, jak to má proboha udělat. Pro Sašu nebo Alexandra by to bylo snadné – měli kouzelnou moc a věděli, jak ji využít. Sama v sobě žádnou takovou moc necítila.

„A buď opatrná, Emily,“ dodala Saša potichu. „Nepoužij moc kouzla. Víš, že Lindě, Lory a Alexovi rodiče zakázali čarovat. Na druhé straně dveří jsou taky hlídky. Neukazuj jim, co dokážeš.“

Alex si pohrdavě odfrknul. „Neřekl bych, že moc riskuje. Vždyť je to jen Emily, ne? Asi těžko bude kouzlit dost na to, aby si toho někdo všiml.“

Nebyl záměrně krutý, ale jeho slova Emily bodla jako žihadlo. Naštvaně se zadívala na drobků v ruce. Však mu ještě ukáže! Pořád ji berou je-

nom jako slabou lidskou sestřičku, která kromě pečení nezvládne nic. Měla toho dost!

Jenomže jak na to? Je to jen hrst čokoládových drobků. Jak by je asi mohla proměnit na něco jiného? Měla v hlavě prázdno.

Alexander zíval a nenamáhal se ani, aby *sledoval*, co udělá. Upřeně se zadívala na dlaň s drobkami a rozhodla se, že je promění ve veliký a hrozně dobrý dort, ze kterého Alexovi nedá ani kousek. Ledaže by úpěnlivě žadonil.

Krčila nos a skřípala zuby, jak se snažila napnout síly a soustředit každičkový kousek energie a sebe sama, co to jen šlo. *Cítila*, že to funguje. Ale tak pomalu a tak málo! Potřebovala by víc drobečků – bylo jich tak na hostinu pro myšku.

Když si představila, jak ta myška cupitá, plná naděje, protože cítí čokoládové drobký – maličká, čokoládově hnědá myška se zaprášeným kožíškem kakaové barvy, usmála se. V jejích představách vypadal myščin kožíšek jako kakaový prášek na mamčiných oblíbených, velmi drahých lanýžích. Těch, o kterých říkala, že jsou jenom pro dospělé.

Něco ji polechtalo na ruce a Emily sebou překvapeně trhla. Rozevřela dlaň s nataženými prsty a na ní se objevil myšáček, ztuhl uprostřed pohybu a jenom fousky se mu chvěly. Pak to vypadalo, jako že se rozhodl, že Emily není nebezpečná, a pustil se do zbytku drobků, které jí zůstaly na dlani. Ostatní drobký se proměnily v jeho tma-

vě čokoládový kožíšek a korálková očka připomínající čokoládové kuličky.

Emily si vzdychla. Žádný veliký dort to nebyl. Ani nic jiného velikého. Vlastně to byl obzvlášť maličký myšáček. Uprostřed čarování se najednou zamyslela, pozornost jí utekla jinam a takhle to dopadlo.

„Nechtěla jsem, aby z nich byl myšák,“ řekla smutně Saše. „Zkoušela jsem vykouzlit dort!“

Alexander ho ale pozoroval úplně fascinovaně a dokonce žárlivě. „Ty jsi stvořila myšáka! Netušil jsem, že něco takového dokážeš! Je perfektní...“ Natáhl ukazováček a lehce ho pohladil po hlavičce.

„Jenže to jsem nechtěla!“ snažila se Emily znovu vysvětlit.

Saša jí dala ruku kolem ramen a Emily ucítila chladivou vodu. „Ve skutečnosti jsem nevěřila, že se ti vůbec něco podaří. Myslela jsem, že na nejvýš třeba drobky změní barvu. Ani mě nena- padlo, jak moc bys mohla dokázat.“

„Bylo to hlavně proto, že mě štvál Alex. Myslel si, že nedokážu vůbec nic,“ namítla Emily.

„Promiň,“ zahuhlal Alexander. „Ale vykouzlit živého tvora by bylo těžké dokonce i pro Lory nebo Lindu. No, víš... vlastně skoro z ničeho! Emily?“ podíval se na ni s nadějí. „Máš myši hodně ráda?“

„Ani moc ne,“ sklopila oči k myšáčkovi. „No, je sladoučký... Ale u sebe v pokoji ho mít teda nechci. Myslíš, že by mohl žít v zahradě?“

„Mohl bych si ho vzít? Prosím,“ žadonil Alexander. „Já ho fakt chci, vážně, budu se o něj starat. Má rád dorty, budu se s ním o ně dělit.“

Emily s chichotáním sklonila ruku, aby se čokoládové drobký i čokoládově hnědý myšák se třásly Alexandrovi do dlaně.

„Budeš asi muset upéct dort,“ prohlásil Alexander vážně. „Pořád ještě na mě kouká hladově!“ Zasunul myšáka do přední kapsy na tričku. „Oba máme hlad!“ Upřel na sestru pohled plný naděje. Emily vstala a podívala se na Sašu.

„Takže je to o usilovném přání?“ zeptala se.

Saša přikývla a vydala se vysokou trávou zpátky k jezírku. „Přání a praxe ve zhmotňování. Můžeš to zkusit na Alexandrovi...“

„Už je tu zase!“ zasyčel Alex Emily do ucha, když se přes ni nakláněl, aby zjistil, co míchá.

Přidávala právě maliny do směsi na citronový dort a obdivovala sytě růžové stopy, které se po nich ve světlém těstě objevovaly. Pak zvedla oči k Alexandrovi: „Cože, ten kluk, co si na něj Lory podřád stěžuje?“

Alex ohrnul nos: „Stěžuje si, ale pryč ho nepošle. Je ráda, že za ní chodí! Vždyť je jak pejsek!“

„Ať tě Lory radši neslyší,“ ozvala se Linda, která vešla do kuchyně a za obojek vtáhla dovnitř i Gruffa. Jejich obrovský pes téměř vyrýval do prken podlahy svými drápy rýhy a bez přestání vrčel – bylo to jedno dlouhatánské temné mručení. „Taky toho hubeňoura nesnášíš, vid’?“ mumlala Linda a drbala ho soucitně za ušima. „Nejradši bych taky vrčela. Ale kdybych tě nechala, abys ho kousl, měli bychom trable.“

Gruff sebou našťvaně žuchl pod jídelní stůl a dál vrčel – dole u nohou se jim pořád, jen s krátkými přestávkami, ozývalo nevrle hrdelní mručení.

ní. Linda se posadila vedle Emily, ponořila prst do těsta a olízla si ho.

„Nech toho. Není to hotové!“ okamžitě ji odpálkovala Emily.

„Já mám neupečené těsto ráda. Můžu pak vyškrábat mísu?“ opáčila Linda, pohodlně se opřela a dál si olizovala prsty.

„Kde je Lory?“ zeptal se nabručeně Alexander.

„Ještě pořád se baví s Danem u dveří. Mě už to otrávil,“ pokrčila Linda rameny.

Emily ji po očku pozorovala. Zajímalo ji, jestli žárlí, protože Dan nechodí jako milující pejsek za ní, ale za Lory. Vlastně to bylo poprvé, kdy jedna z nich měla kluka – doteď se o ně žádná z nich nezajímala. Lory vždycky říkala, že kluci

ve škole jsou tak pitomí, že jí nestojí ani za pár slov, natož aby s některým chtěla strávit i jen krátkou chvíli o samotě. Linda si jen pohrdavě odfrkla, když se jí Emily zeptala, jestli se jí líbí někdo ze třídy.

Lory vlastně netvrdila, že tenhle Dan je její kluk. Pořád k nim ale chodil, elegantně se opíral o rám dveří, bavil se s ní a mrkal přitom dlouhými řasami. Ty řasy mu Emily opravdu záviděla. Měl světlé vlasy a úplně zelené oči s vějíři tmavých řas – což vypadalo hodně nepřírozeně, když na to teď myslela. Jeho řasy byly o dost tmavší než vlasy.

Vzala pečicí formu na dort, vylila do ní většinu těsta, Alexovi a Lindě podala lžíci, jednu si

nechala sama a mísu se zbytkem těsta postavila doprostřed.

„Myslíš, že jsou to jeho normální řasy?“ vyslovila, na co myslela. Honila přitom lžící v míse malý kousek maliny. „Jsou dokonce delší, než máš ty nebo Lory. A taky nejsou stejně světlé jako jeho vlasy.“

Linda přivřela víčka. „Nóó, nevím. Možná...“ usmála se a v očích jí šibalsky zasvítilo. „Nejspíš používá řasenku. Nebo si je barví. Dobrý postřeh, Emily... Budu se muset Lory zeptat.“

Takže jí to vadilo. Aspoň trošku určitě. Dost na to, aby sestru kvůli klukovi, který je rozděluje, trochu podráždila

Zatímco u stolu společně vylizovali zbytky těs-

ta z mísy, začala kuchyni naplňovat citronovo-
-malinová vůně dortu. Dveře nechali otevřené,
a z předsíně se k nim tak nesly tiché hlasy, jak se
Lory stále ještě bavila s tím klukem ve dveřích.

Dan k nim začal chodit, když se školní rok po-
malu chýlil ke konci. Ze začátku to byla legrace.
Linda s Lory se společně smály, že se ten pitomý
kluk objeví vždycky, jakmile si sednou, aby si
něco řekly, nebo dokonce i o víkendech, když šly
spolu nakupovat.

Emily s Alexandrem ho poprvé viděli, když se
jednou odpoledne potkali cestou ze školy. Linda
s Lory chodily už sice na střední a vyučování jim
obvykle končilo později než na druhém stupni,
ale střední škola byla blíž k domovu, a tak holky

často dostihly mladší sourozence a nejlepší Emilyinu kamarádku Rachel na cestě domů.

Ten den se Linda chichotala, ale Lory vypadala našťavaně a tváře jí hořely. A jak jí blonděaté vlasy poletovaly kolem hlavy, občas jí vykoukly i zarudlé špičky uší.

„Co se stalo?“ zeptala se Emily, protože ji napadlo, že Lory dostala ve škole poznámku nebo jí někdo vyhuboval. Věčně si stěžovala, že mají nespravedlivé učitele, a teď vypadala, jako by nejradši někoho nakopla. Přestože holky chodily do téhle školy už dva roky, někteří učitelé si je stále pletli. Hrozně je to rozčilovalo.

„Zase si Harrisová myslela, že jsi Linda, jako minulý týden?“ snažila se Emily zjistit, proč je

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.